

ת"פ 5683/10/13 - מדינת ישראל נגד ר' ב' ב'

בית משפט השלום ברחובות

29 אפריל 2015

ת"פ 5683-10-13 מדינת ישראל נ' ב' ב'

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ר' ב' ב'

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עדי סעדיה

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד ארז צברי מהסנגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

1. בעת הרלבנטית לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג בעיצומו של הליך גירושין.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין").
3. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 11.2.13 בסביבות השעה 08:30, בכיכר המחברת בין הרחובות *****, נכנסה המתלוננת לרכב משפחתי מסוג יונדאי מ.ר. *****(להלן - "הרכב") והחלה לנסוע לכיוון עבודתה. לאחר נסיעה קצרה נעמדה עם הרכב במעבר חציה. בשלב זה הגיע הנאשם רגלית למקום וחסם את הרכב. המתלוננת פתחה את החלון ואמרה: "אני אזמין משטרה", כאשר הנאשם ניצל את ההזדמנות, פתח את דלת הנהג של הרכב, וניסה למשוך את המתלוננת בכוח מהרכב, בעוד שהמתלוננת חגורה בחגורת הבטיחות. בהמשך, הצליח הנאשם לשחרר את חגורת הבטיחות, ניתק את ידיה מההגה ומשך אותה בכוח לכיוון הכביש. כתוצאה מכך, נפלה המתלוננת על הכביש ונגרמו לה סימני חבלה ושטפי דם בכפות הידיים.
4. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וטען, כי אמנם חסם את הרכב, אולם בשל כך שהמתלוננת נכנסה לרכב שבו הגיע. לאחר מכן התיישב ליד המתלוננת ופתח לה את חגורת הבטיחות, אולם לא משך אותה מחוץ

לרכב. לטענתו, אנשים אחרים הם שעזרו למתלוננת לצאת מהרכב והיא מעדה כאשר יצאה מהרכב.

גדר המחלוקת

5. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק היא מחלוקת עובדתית שעניינה בשאלה אם ביום 11.2.13 משך הנאשם את המתלוננת מחוץ לרכב עד שנפלה וגרם לה בכך חבלות?
6. בא כוח התביעה טען, כי יש ליתן אמון ומשקל מלא לעדותה של הגב' ע' ר' (להלן - "ר"), שהיא עדת ראייה אובייקטיבית לאירוע שעברה במקום אך במקרה. לפי גרסה זו, ר' ראתה את הנאשם מנסה למשוך את המתלוננת ולהוציא אותה מהרכב, כאשר ראשה לכיוון הרצפה. עוד טען, שלמרות שהמתלוננת נזקקה לריענון זכרון במהלך עדותה, יש לאמץ את גרסתה, שלפיה הנאשם הוא שמשך אותה מחוץ לרכב ובסופו של דבר נפלה על הכביש. המדובר בגרסה התואמת את עדותה של ר'.
7. עוד הוסיף בא כוח התביעה וטען, כי יש לדחות את גרסת הנאשם משום שהיא איננה סבירה ואיננה מתיישבת עם המציאות ועם עדותה של ר'. לו היתה נכונה גרסתו של הנאשם, שלפיה אך יושב ליד המתלוננת ואלמוני סייע לה לצאת מהרכב, לא היתה המתלוננת מוצאת את עצמה על הכביש כשחבלות בידיה. יתר על כן, הנאשם הודה כי "היו התגפפויות בידיים על הרכב". הנאשם הוסיף בחקירתו הנגדית פרטים שלא בא זכרם בחקירתו במשטרה ובעדותו הראשית, בין היתר תיאר אדם שהוציא "בצורה אלגנטית" את המתלוננת מהרכב, וזאת כאשר הנאשם יושב לשמאלה. המדובר בתיאור שאינו מתקבל על הדעת.
8. בא כוח הנאשם טען, כי עדויותיהן של ר' ושל המתלוננת, אינן שוללות את גרסת הנאשם. המתלוננת לא זכרה פרטים רבים מהאירוע וציינה, כי אמנם היתה שם משיכה, אולם איננה יודעת כיצד הגיעה לרצפה. גם ר' לא ידעה לומר בוודאות כי הנאשם הוא שהוציא את המתלוננת מהרכב. גם לא נמצאה ראיה הקושרת בין החבלות שנגרמו למתלוננת לבין מעשיו של הנאשם.
9. עוד טען בא כוח הנאשם, כי הנאשם תיאר את האירוע באופן הגיוני, הן בהודעתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט. הנאשם לא ניסה להרחיק עצמו מהאירוע וסיפק הסברים לחדויותיהן של עדות התביעה. מכאן, שיש לאמץ את גרסתו לזכותו מחמת הספק.

דין והכרעה

רקע עובדתי

10. בתקופה נשוא כתב האישום היו המתלוננת והנאשם בהליכי גירושין והם לא התגוררו יחדיו באותו בית.
11. הרכב שבו התרחש האירוע נשוא כתב האישום רשום על שמה של המתלוננת, אולם היה בשימוש משותף של בני הזוג, כאשר התגוררו יחדיו.

12. אין מחלוקת, כי זמן מה לפני יום 11.2.13, הורחק הנאשם מהבית ולקח עמו את הרכב וכן מחשב. יום לפני האירוע, התקיים דיון בבית משפט לענייני משפחה בעניינם של בני הזוג. בהמשך לכך, המתלוננת אספה את הילדים מבית הוריו של הנאשם ונטלה את המחשב שלקח הנאשם.

13. קיימת מחלוקת עובדתית בתיק, אם הרכב והמחשב היו שייכים למתלוננת או לנאשם. אולם, לא מצאתי כי יש במענה לשאלה זו כדי לתרום להכרעה בתיק שלפניי.

14. ביום 11.2.13 הגיע הנאשם לבית, על מנת לקחת חזרה את המחשב, והחנה את הרכב בצדי הכביש. זמן קצר לאחר מכן, ירדה המתלוננת מהבית, ראתה את הרכב שהנאשם לקח מספר ימים לפני כן, והחליטה לקחת את הרכב חזרה. המתלוננת נכנסה אל הרכב והתניעה אותו באמצעות המפתח הרזרבי שהיה בידה. בכיכר הסמוכה לבית, נעמד הנאשם לפני הרכב. האירועים שאירעו לאחר מכן נמצאים במחלוקת בין הצדדים.

גרסאות העדים והערכת מהימנותם

15. ההכרעה בתיק דנן הינה אך ורק עובדתית והמחלוקת בין הצדדים הינה צרה ביותר ועניינה, כאמור, בשאלה אם הנאשם תקף את המתלוננת בכך שמשכה מחוץ לרכב וגרם לה חבלות.

16. לא מדובר בתיק אלימות בתוך המשפחה, שבו עומדת לחובתו של הנאשם אך עדות יחידה של מתלוננת, וזאת משום שלאירוע היתה עדת ראיה אובייקטיבית, ר', שאין לי כל סיבה לפקפק במהימנותה.

17. אפתח בתיאור גרסתה של ר'.

18. ר' מסרה בעדותה, כי בדרכה לבית הספר שבו היא מלמדת, שמעה צעקות "הצילו, הצילו" ורצה לכיוון שממנו הגיעו הצעקות. ר' ראתה רכב עומד בצד הכביש, שבתוכו גבר ואישה, ושניהם ישובים על המושב של הנהג. ר' ראתה את הגבר מנסה למשוך את האישה, כאשר ראשה של האישה לכיוון הרצפה. ר' שאלה את הגבר: "מה אתה עושה" והגבר ענה: "זה הרכב שלי". גם האישה אמרה: "זה הרכב שלי". באותו שלב הגיעו שניים או שלושה אנשים. בסופו של דבר, הגבר הצליח להוציא את האישה מהרכב, לדחוף אותה, והאישה התיישבה על הרצפה מחוץ לרכב. הגבר נכנס לרכב ונסע. האישה צעקה "התיק שלי שם" והיתה בהיסטריה. עוד הסבירה, כי קודם לשיבתו על כיסא הנהג יחד עם האישה, הגיע הגבר מכיוון דלת הנהג, פתח את הדלת, משך אותה, והצליח להתיישב, כאשר שניהם ישובים על כיסא הנהג. לאחר מכן הנאשם הצליח למשוך את המתלוננת החוצה, כאשר הראש שלה מוטא כלפי מטה. ר' עזרה לה לקום ואז הנאשם נסע (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 4 - 7).

19. ר' הבהירה, כי איננה זוכרת אם הגבר או אנשים אחרים הם שהוציאו בסופו של דבר את האישה מהרכב, וזאת משום שהאירוע היה מאוד מהיר. ר' זוכרת כי בסופו של דבר, עזרו לאישה בשלב האחרון לצאת מהרכב (**שם**, בעמ' 6).

20. ר' הינה אישה מן הישוב, עוברת אורח, שאין לה כל אינטרס בתיק. כאזרחית טובה, ניגשה לאירוע שבו שמעה אישה צועקת "הצילו, הצילו" וניסתה לסייע ככל יכולתה. המדובר בעדת ראיה אובייקטיבית, שאין לי כל סיבה לפקפק במהימנותה. גרסתה של ר' הינה הגיונית, ברורה ועקבית. מגרסתה של ר' עולים מספר ממצאים עובדתיים בבירור: הנאשם ישב על כיסא הנהג יחד עם המתלוננת; הנאשם משך את המתלוננת בנסיון להוציאה מהרכב, כאשר ראשה לכיוון הרצפה; המתלוננת בסופו של דבר ישבה על הרצפה. ברוב הגינות, ועל מנת שלא לחטוא לאמת, הודתה ר' כי

איננה זוכרת בבירור את השלב האחרון של האירוע ואין באפשרותה לומר, אם הנאשם או אנשים אחרים הם שהצליחו להוציא את המתלוננת בסופו של דבר מהרכב.

21. עתה לגרסתה של המתלוננת.

22. המתלוננת מסרה תחילה בעדותה, שלאחר שהנאשם נעמד לפני הרכב, רצה להיכנס דרך דלת הנהג. הנאשם פתח את הדלת והוציא אותה בכוח מהרכב. לאחר מכן הוסיפה, כי איננה זוכרת את הפרטים המדויקים משום סערת הרגשות שבה היתה נתונה. עם זאת, היא זוכרת שישבה על הכביש. עוד היא זוכרת שהגיעו אנשים, הרגיעו אותה, הנאשם נכנס לרכב וברח. המתלוננת מסרה, כי הנאשם משך אותה החוצה מהרכב. אולם לאחר מכן ציינה, כי היתה מאוד נסערת ואינה רוצה לומר דברים שאיננה בטוחה בהם. לדבריה "היה שם מצב של סוג של משיכה", אולם איננה יודעת לומר מה בדיוק היה, "מכות לא זוכרת". לאחר שרוענן זכרונה במהלך העדות, נזכרה המתלוננת שהיה מאבק אולם איננה זוכרת מה בדיוק אירע במהלכו. עוד נזכרה כי היתה התקהלות, אולם לא זכרה שמישהו ניגש אליה וניסה לסייע לה. לדבריה, האנשים שהגיעו למקום לא הוציאו אותה מהרכב (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 8 - 9). המתלוננת הודתה, בהקשר זה בחקירתה הנגדית, כי איננה זוכרת פרטים רבים מהאירוע (**שם**, בעמ' 13).

23. מצאתי כי עדותה של המתלוננת הינה מהימנה, וזאת הגם שמסרה כי איננה זוכרת את כל פרטי האירוע. המתלוננת חוותה אירוע מסעיר ומהיר, וטבעי כי לא תזכור כל פרט ופרט. אף על פי כן, המתלוננת לא הגזימה בתיאוריה וניכר כי היא מנסה לדייק בדבריה, ככל הניתן. יתר על כן, מעדותה של המתלוננת עולה, כי היא כלל אינה חפצה בהמשך ניהול ההליך הפלילי. לפי גרסתה של המתלוננת, הנאשם משך אותה ובסופו של דבר היא ישבה על הרצפה מחוץ לרכב. גם המתלוננת לא זכרה במדויק כיצד הגיעה לרצפה. לא מצאתי כי יש בעובדה כי המתלוננת הכחישה שאנשים ניסו לסייע לה, כדי לפגום במהימנות עדותה. המתלוננת זכרה כי היתה התקהלות וכי היו אנשים במקום, וייתכן כי בשל סערת הרגשות, איננה זוכרת או שלא התרשמה כי ניסו לסייע לה.

24. יתר על כן, מצאתי כי גרסתן של ר' ושל המתלוננת תואמות, בעיקרן, זו את זו. שתי העדות מסרו, כי הנאשם ניסה להיכנס לרכב דרך דלת הנהג. שתי העדות מסרו, כי הנאשם משך את המתלוננת. שתי העדות מסרו, כי בסופו של דבר מצאה המתלוננת עצמה על הרצפה. מכאן, כי יש בגרסאות כדי לתמוך זו בזו וכדי לחזק את מהימנותן של עדות התביעה.

25. ממסמך רפואי שהוגש לבית המשפט עולה, כי קיימים סימני חבלה ושטפי דם בכפות ידיה של המתלוננת (**ת/3**). עם זאת, עדות התביעה אינן מוסרות כי המתלוננת נחבלה במהלך האירוע וגם אינן מוסרות כיצד נחבלה המתלוננת.

26. הנאשם מסר את גרסתו בחקירתו במשטרה ולאחר מכן בעדותו בבית המשפט.

27. לפי הודעתו של הנאשם, כאשר נעמד מול רכבה של המתלוננת, פתחה את החלון וצעקה "אני אזמין משטרה". עוד ציין, שמכיוון שפתחה את החלון, פתח את הדלת ונכנס פנימה. הנאשם התיישב על המתלוננת או בסמוך אליה על כיסא הנהג. בשלב זה צעקה המתלוננת "הצילו, הצילו, תזמינו משטרה". הגיעו אנשים על מנת לעזור והמתלוננת סירבה לצאת מהרכב. האנשים הוציאו אותה מהרכב והיא התיישבה על הרצפה. לאחר מכן נכנס לרכב ונסע משם. לדבריו, היה יומיים לפני ניתוח פריצת דיסק. עוד הוסיף, כי לא תקף את המתלוננת, אולם תוך כדי מאבק על המקום ברכב המתלוננת שרטה אותו בציפורניה וניסתה לדחוף אותו החוצה מהרכב. לדבריו, התיישב בצד הימני של המתלוננת ולא בצדה השמאלי ואנשים הם שהוציאו את המתלוננת מהרכב. הנאשם הודה כי שחרר את החגורה של המתלוננת והוסיף, כי החבלה נגרמה למתלוננת כפי שהוא נחבל. עוד הוסיף, כי לא דחף את המתלוננת אולם היה

"משחק כוחות" על המיקום במושב (1/ת).

28. בעדותו חזר על עיקרי גרסתו במשטרה והוסיף, כי לאחר שנכנס בדלת הנהג, היו "התגופפויות בידיים על הרכב, כל אחד משך את האוטו עם ההגה". לאחר שהגיעו אנשים והמתלוננת ביקשה כי יזמינו משטרה, ישבו שניהם ברגיעה. באותו שלב הגיע אדם עם זקן אפור וביקש ממנה לצאת מהרכב, נתן לה יד וסייע לה לצאת. לדבריו, כאשר היא יצאה מהרכב, כנראה מהלחץ, נפלה על הכביש. מכיוון שהעריך כי אם המשטרה תגיע, הרכב יישאר אצל המתלוננת, נסע מהמקום, אולם השאיר לה את התיק שלה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 15 - 16).
29. בחקירתו הנגדית הודה הנאשם, כי לאחר שנכנס לרכב, כל אחד ניסה "להוציא את השני מההגה", הוא משך למתלוננת את הידיים והיא משכה לו את הידיים. לדבריו, "לא היה שובר שוויון" ואף אחד לא הצליח להזיז את השני. הוא גם לא יכול היה לדחוף את המתלוננת בשל מצבו הרפואי, יומיים לפני ניתוח. עוד הודה, כי שחרר את החגורה של המתלוננת במטרה להוציאה מהרכב. בניגוד לדבריו במשטרה, הנאשם הודה, כי ישב לשמאלה של המתלוננת בצמוד לדלת. לטענתו, המתלוננת "דילגה" מעליו "בצורה אלגנטית" כאשר אותו אדם הושיט לה את היד. עוד ציין, כי הזיז את רגליו לכיוון הכביש על מנת שהמתלוננת תוכל לצאת מהרכב (**שם**, בעמ' 17 - 18). הנאשם מסר תחילה כי התקשה לזוז בהיותו עם קב"ים, אולם לאחר הפסקה הודה כי לא היה עם קב"ים. עוד ציין, כי לא תיאר במשטרה את האדם שסייע למתלוננת לצאת מהרכב, וזאת משום שלא ידע שהוא מואשם בהטלת המתלוננת על הרצפה (**שם**, בעמ' 20).
30. מצאתי קושי לייחס מהימנות של ממש לגרסתו של הנאשם באשר להגעתו של איש מזוקן למקום שסייע למתלוננת לצאת מהרכב וזאת ממספר טעמים: הנאשם לא מסר גרסה זו במשטרה; הנאשם מסר במשטרה כי ישב מימין למתלוננת, ומטעם זה לא היה כל קושי למתלוננת לצאת מהרכב. לעומת זאת בעדותו הודה כי ישב משמאלה של המתלוננת והיה עליה "לדלג" מעליו על מנת לצאת מהרכב; התיאור שמסר הנאשם של "הדילוג האלגנטי" מעליו איננו סביר. אדם אינו יכול לצאת ממושב הנהג בצורה אלגנטית, כאשר אדם אחר חוסם את דרכו.
31. עם זאת, הנאשם אישר בגרסתו חלק ניכר מהפרטים שמסרו ר' והמתלוננת: הנאשם הודה כי נכנס דרך דלת הנהג והתיישב על או לצדה של המתלוננת וניסה להוציאה מהרכב; הנאשם אישר כי המתלוננת צעקה "הצילו, הצילו"; הנאשם הודה כי פתח את חגורתה של המתלוננת על מנת להוציאה מהרכב; הנאשם גם הודה כי התחיל מאבק בינו לבין המתלוננת, שבמסגרתו דחף את המתלוננת. מכאן, שהנאשם למעשה הודה בתקיפתה של המתלוננת על מנת להוציאה מהרכב.
32. לאחר בחינת הגרסאות בכללותן, הגעתי למסקנה, כי הנאשם אכן נכנס לרכב, במטרה להוציא את המתלוננת ממנו. החל מאבק בין הנאשם למתלוננת, כאשר במהלכו הנאשם דחף את המתלוננת. למעשה, התיאור שמסרה ר', שלפיו הנאשם דחף את ראשה של המתלוננת, אינו סותר את התיאור של הנאשם בדבר מאבק ביניהם. לא השתכנעתי, כי יש די ראיות להוכיח כי הנאשם הפיל את המתלוננת לרצפה, כאשר הן ר' והן המתלוננת אינן משוכנעות כי כך אירע. עם זאת, יש בידי לקבוע, כי הנאשם הוא שגרם לחבלות בידה של המתלוננת, וזאת על בסיס הודאתו בחקירה, כי החבלות נגרמו לה במסגרת המאבק ביניהם, ובאותו אופן שבו הוא נחבל. תיאור זה, שלפיו יש מאבק באמצעות הידיים על ההגה, גם עולה בקנה אחד עם מיקום החבלות, בהתאם למסמכים הרפואיים, על ידה של המתלוננת.
33. מכאן, שגם אם אין די ראיות להוכיח כי הנאשם הוא שהפיל את המתלוננת על הרצפה. השתכנעתי כי הנאשם תקף את המתלוננת וגרם לה חבלות בידה. גם אם המתלוננת ניסתה להיאבק עם הנאשם על ההגה, אין בכך כדי לשכנעני, כי יש לזכות את הנאשם. הנאשם נכנס לרכב כאשר המתלוננת יושבת על כיסא הנהג, והכל במטרה לקחת את הרכב בכוח. הנאשם התיישב על הכיסא של המתלוננת, וככל הנראה, כפי שהודה בחקירה, התיישב עליה. לא היתה כל דרך להוציא את המתלוננת מהרכב אלא בכוח, משום שהנאשם ישב לשמאלה. מכאן כי הנאשם התכוון לעשות שימוש

בכוח נגד המתלוננת. גם אם המתלוננת התנגדה להוצאתה, הרי שמדובר בהתנגדות לגיטימית בנסיבות הענין. ייתכן כי היה על המתלוננת לפתור את המחלוקת בנוגע לרכב בדרכים משפטיות ולא להיכנס לרכב שבו הגיע הנאשם. עם זאת, לא מצאתי, כי יש בכך כדי להצדיק הפעלת אלימות מצדו של הנאשם, על מנת להוציא את המתלוננת מהרכב.

סוף דבר

34. הוכח במידה הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם תקף את המתלוננת בכך שדחף אותה במטרה להוציאה מהרכב. במסגרת המאבק בינו לבין המתלוננת גרם למתלוננת חבלות בידה.

35. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י' אייר תשע"ה, 29/04/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

החלטה

נדחה לטיעון לעונש ליום 17.5.15 שעה 12:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייבבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום י' אייר תשע"ה, 29/04/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית/יפה

הוקלדעלידיפהמדהלה